

Sygn. akt I C 1256/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Aleksandra Konkel

Protokolant: (...)

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2015 w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa G. (...) (...) w W.

przeciwko K. P.

o zapłatę

I. uchyła w całości nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez (...)w dniu 17 listopada 2014r. w sprawie (...) i oddała powództwo,

II. zasądza od G. (...) (...)w W. na rzecz K. P. kwotę 2.901 zł (dwa tysiące dziewięćset jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1256/15

UZASADNIENIE

Powód G. (...)(...) domagał się orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, aby pozwany K. P. zapłacił na jego rzecz kwotę 13.352,40 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że pozwany zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę o użytkowanie karty kredytowej, z której się nie wywiązał. Umową z dnia 18 sierpnia 2010r. powód nabył wierzytelność wobec pozwanego. K. P., wezwany do zapłaty przez nowego wierzyciela wniósł o rozłożenie należności na raty, na co powód się zgodził zastrzegając jednak możliwość wytoczenia powództwa. Pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 10.300 zł, która została zaliczona na poczet najdalej wymagalnych odsetek. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: 3.910,95 zł tytułem należności głównej, 7.434,76 zł tytułem odsetek skapitalizowanych przez bank na dzień 3 września 2010r. oraz 2.006,69 zł tytułem odsetek ustawowych od należności głównej skapitalizowanych na dzień wniesienia pozwu. Od stycznia 2014r. pozwany zaprzestał dokonywania wpłat.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 17 listopada 2014r. wydanym w sprawie(...) Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wywiódł zarzuty, zaskarżając go w całości i domagając się jego uchylenia i oddalenia powództwa, wskazując na przedawnienie roszczenia. Pozwany zarzucił ponadto niewykazanie przez powoda legitymacji procesowej.

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2015r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty.

Odnosząc się, w piśmie z dnia 19 sierpnia 2015r., do zarzutu przedawnienia, powód wskazał, iż w pismach pozwanego, stanowiących odniesienie się do wezwań do zapłaty, pozwany uznał roszczenie i przed wytoczeniem powództwa w sprawie niniejszej nigdy nie podnosił zarzutu przedawnienia. Zgłoszenie go na obecnym etapie godzi w zasady współzycia społecznego. Co więcej, zdaniem powoda, kierowane przez pozwanego do powoda oświadczenia należy uznać za zrzeczenie się zarzutu przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. P. w dniu 5 lipca 2000r. zawarł z Bank (...) S.A. w W. umowę o używanie karty kredytowej nr (...) z limitem 5.000 zł. Wobec utraty pracy pozwany nie był w stanie spłacić zaciągniętego zobowiązania. Z uwagi na brak realizacji umowy, bank wystawił w dniu 3 lutego 2004r. bankowy tytuł egzekucyjny, któremu – postanowieniem z dnia 7 maja 2014r. – (...) nadał klauzulę wykonalności.

/okoliczność bezsporna, nadto dowód: wniosek o wydanie karty kredytowej, k.5-6; przesłuchanie pozwanego, k.103-105; bte, k.58; postanowienie, k.59/

Na podstawie umowy z dnia 18 sierpnia 2010r. Bank (...) S.A. w W. dokonał cesji wierzytelności wobec K. P. na rzecz G. (...) (...)w W..

/dowód: zawiadomienie, k.10; wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda wraz z pełnomocnictwem, k.11, k.16; wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności oraz aneksu, k.13-15/

Pismem z dnia 21 września 2010r. G. (...) (...) w W. wezwał K. P. do zapłaty kwoty 21.645,71, w tym 3.910,95 zł tytułem kapitału, 17.423,36 zł tytułem odsetek skapitalizowanych na dzień 18 sierpnia 2010r. oraz 311,40 zł tytułem kosztów. W odpowiedzi na powyższe pozwany uznał dług w zakresie należności głównej wnosząc o jej rozłożenie na raty oraz deklarując wpłaty po 150 zł miesięcznie. Wierzyciel, w piśmie z dnia 29 października 2010r. wyraził zgodę na płatność ratalną, jednak w kwotach po 300 zł informując dłużnika, że skieruje sprawę na drogę procesu celem zabezpieczenia roszczenia. W piśmie z dnia 21.10.2010r. K. P. potwierdził chęć ratalnej spłaty należności głównej.

/dowód: wezwanie do zapłaty, k.12; pismo dłużnika z dnia 4.10.2010r., k.7; pismo wierzyciela z dnia 29.10.2010r., k.9; pismo dłużnika z dnia 21.10.2010r., k.8; przesłuchanie pozwanego, k.103-105/

Zorientowawszy się, że dokonane spłaty przekroczyły wysokość długu, pozwany zaniechał dalszych wpłat.

/dowód: przesłuchanie pozwanego, k.103-105/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z wymienionych wyżej dokumentów prywatnych, których autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana przez strony, nie budziła również wątpliwości Sądu. Podstawą ustaleń Sąd uczynił również zeznania pozwanego, uznając je za szczere i logiczne.

Istota sporu w sprawie niniejszej sprowadzała się do oceny podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia powoda. Jakkolwiek pozwany zarzucił niewykazanie przez powoda legitymacji procesowej, zdaniem Sądu złożone do akt sprawy dokumenty oraz kopie dokumentów jak również treść zeznań pozwanego pozwalają na ustalenie, że pozwanego łączyła z bankiem umowa o korzystanie z karty kredytowej, z której wierzytelność nabył powód. Zważyć należy, iż pozwany nie miał wątpliwości co do osoby wierzyciela, skoro regulował należność na rzecz G. (...) (...)w W..

W myśl art. 118 kc termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, a takimi bezspornie były roszczenia dochodzone w niniejszej sprawie, wynosi trzy lata i liczony jest, zgodnie z przepisem art. 120 § 1 zd. 1 kc od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Tym niemniej, w ocenie Sądu w sprawie niniejszej zastosowanie znajduje przepis art.6 ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach

płatniczych, przewidujący dwuletni termin przedawnienia, stanowiący *lex specialis* wobec powołanych przepisów kodeksu cywilnego. Jakkolwiek karta kredytowa została wydana przed wejściem w życie wskazanej ustawy, zgodnie z art. 78 tejże, do elektronicznych instrumentów płatniczych wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia jej wejścia w życie. Karta kredytowa bez wątpienia była elektronicznym instrumentem płatniczym w rozumieniu art. 2 pkt 4 i 7 ustawy. W związku z powyższym do umowy o kartę kredytową zastosowanie miał również dwuletni termin przedawnienia przewidziany w art. 6 powołanej ustawy.

Zważywszy, że w dacie 7 maja 2004r. nadana została klauzula wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny wystawiony przeciwko pozwanemu, najpóźniej od tej daty winien być liczony bieg terminu przedawnienia. W dacie wniesienia pozwu (3 czerwca 2014 r.) a nawet w dacie dokonania cesji wierzytelności na powoda, roszczenie wobec K. P. było już przedawnione. Okoliczności tej, po podniesieniu zarzutu przedawnienia przez pozwanego, powód nie kwestionował, wskazując jednakże, iż K. P. zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia, co wynika z deklaracji chęci jego spłaty. Stanowiska powoda nie można podzielić. Sąd w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę podziela stanowisko Sądu Najwyższego, że uznanie przedawnionego roszczenia może zawierać także zrzeczenie się zarzutu przedawnienia, jeżeli z treści oświadczenia lub okoliczności, w których zostało złożone, wynika taka wola dłużnika(...)

Nie ulega wątpliwości, że pozwany uznał swój dług wobec powoda z tytułu należności głównej i wyraził zamiar jego spłaty. Uznając deklarację chęci spłaty zadłużenia przez K. P. za równoznaczne ze zrzeczeniem się korzystania z zarzutu przedawnienia, należało by uznać je za skuteczne w tym jedynie zakresie, którego owe deklaracje dotyczą. Nie należy przy tym tracić z pola widzenia faktu, że powód jest podmiotem profesjonalnym. Brak zatem podjęcia działań zmierzających do uzyskania od pozwanego wyraźnego oświadczenia o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia obciąża wyłącznie powoda. Nie sposób zaś z treści oświadczeń pozwanego oraz okoliczności, w jakich zostały złożone wyprowadzać wniosku, że uznał on swój dług wobec powoda we wskazanej w wezwaniach wysokości i zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia. Bez wątpienia, chęć spłaty należności odnosiła się wyłącznie do należności głównej, wynoszącej niespełna 4.000 zł. Spłacając zadłużenie w ratach, pozwany regulował wyłącznie należność główną. Zważywszy zaś, że łączna suma wpłat wyniosła 10.300 zł uznać należało, iż została ona uregulowana w całości.

Konsekwencją upływu terminu przedawnienia jest to, że dłużnik może uchylić się od zaspokojenia przedawnionego roszczenia (art. 117 § 2 kc). Wskazać należy w tym miejscu, że nie można podniesienia zarzutu przedawnienia w sprawie niniejszej uznać za nadużycie prawa ze strony pozwanego. Przede wszystkim, powód jednoznacznie oświadczył dłużnikowi, iż pomimo deklaracji spłaty należności wystąpi z powództwem celem „zabezpieczenia roszczenia”. Po wtóre, na co już wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia, to powód jest podmiotem profesjonalnym, powinien zatem zadbać o uzyskanie od dłużnika oświadczenia takiej treści, która nie pozostawiałaby wątpliwości interpretacyjnych i pozwoliła dostosować czynności windykacyjne do postawy dłużnika.

Z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia roszczeń powoda, Sąd uchylił nakaz zapłaty i powództwo oddalił w całości, zasądzając od powoda jako strony przegrywającej proces, na rzecz pozwanego poniesione przezeń koszty procesu (art. 98 § 1 i 3 kpc), na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł, określone zgodnie z przepisami § 2 ust. 1, § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz kwota 501 zł uiszczona przez pozwanego tytułem opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)